

Wat hebben nieuwsgierigheid en participatie met elkaar te maken? (foto: Sarah Beaty)

Koelkastpoëzie

'Amai, wat een ingewikkeld schema!' Mijn buurvrouw wijst naar het rooster dat we dit weekend plechtig aan onze frigo hebben opgehangen met vier stevige magneten. Het heeft 7 kolommen voor elke dag van de week. De 5 rijen dragen namen als 'gaan slapen om...', '10 minuten lezen', 'fruitdessert of snoepdessert'. Ik leg haar uit dat het schema er gekomen is nadat ik me sinds enkele weken stilaan een 'oude zaag' voelde worden. En neen, dat had niets te maken met mijn verjaardag die we onlangs vierden, maar wel met het oeverloze gediscussieer dat ik elke avond met mijn dochters voerde over zaken als slapengaan en welk dessert ze konden eten.

Er zijn leukere manieren om de avond samen door te brengen na een lange school- en werkdag. En dus bedacht ik het plannetje om een rooster met afspraken te maken. In mijn enthousiasme was ik bijna in de val getrapt om het 's avonds zelf op te stellen terwijl de dochters rustig lagen te slapen, tot manlief opperde om het samen met hen te doen. We maakten onder ons twee die vrijdagavond wel een voorstel in potlood waarop we al enkele vakjes invulden (ze konden tenslotte niet elke avond om 21 u. gaan slapen, toch?) maar lieten ook vakjes leeg. We legden het schema zichtbaar op de eettafel.

'Mamaaaa, papaaa hier ligt iets op tafel met onze namen erop. Wat is dat?' Zo werden we die zaterdagochtend gewekt door twee nieuwsgierige, giechelende meisjes. Na een uur wikken en wegen, onderhandelen, tegenpruttelen, verwondering ('mag dat echt van jullie?'), geven en nemen ... kwamen we met z'n vieren tot een compromis. Het definitieve schema kon in grote krulletters met de vulpen uitgeschreven en opgehangen worden. Voor ons was dat rooster helemaal niet ingewikkeld, maar juist heel duidelijk: we zouden elke dag weten waar we aan toe waren.

Enkele dagen later nam ik aan mijn bureau het artikel 'Participatie op school, de taak van iedereen' van de Vlaamse Scholierenkoepel door (zie p.23 in dit nummer). Als je het artikel leest, zal je meteen begrijpen waarom ik tijdens het lezen verschillende keren glimlachend moest terugdenken aan ons gezinsrooster. Om er twee zinnen uit te pikken: 'Kinderen hebben het recht actief betrokken te zijn bij de dingen die hen aanbelangen' en 'Maak leerlingen nieuwsgierig en ze komen kijken naar wat je van plan bent'. Volgens de Vlaamse Scholierenkoepel zijn 'de principes van participatie universeel en dus te vertalen zijn naar eender welke context'. Ze krijgen van mij alvast gelijk.

Je vraagt je wellicht af hoe het ondertussen met onze avonden thuis gesteld is? Wel, ze zijn rustiger en fijner geworden. Is er dan helemaal geen gemor of discussie meer? Toch wel, ik ben dan ook Supernanny niet. In ons rooster is gisteren trouwens de tintenkiller gebruikt in twee vakjes. Ook dat is participatie.

Veel leesplezier!

Veerle Germeijs
Hoofdredacteur Caleidoscoop

